

английското консулато въ Галацъ (Ромжния). Слѣдъ една година той напусналъ тая длѣжностъ и се прѣдалъ на търговия съ жито, отъ което спечелилъ твърдѣ много, но вложилъ паритѣ си въ банката на нѣкъ си Никола Христовъ, който избѣгалъ и опропастилъ Кермекчиева. Това го довежда до отчаяние, но се залавя на нова смѣтка съ брата си Коста Кермекчиевъ пакъ за търговия съ жито и въ скоро врѣме щастieto му пакъ проработило : при освободителната война върху Кермекчиева останалъ търга за транспорта на амонициитѣ на рускитѣ войски отъ Букурещъ до Търново. Отъ това прѣдприятие той ималъ огромна печалба. Слѣдъ войната Кермекчиевъ прѣдприелъ хлѣба на окупационнитѣ войски въ България, отъ което тѣй сжщо ималъ голѣми доходи. Но до като щастieto отъ тая страна му помагало, отъ друга то го изоставило : неговото здраве се разстроило, затова той прѣккжсалъ търговията си, вложилъ паритѣ си въ кантората на Евл. Георгиевъ, и 1881 година отишелъ да се лѣкува въ Австрия и Италия, а слѣдната година въ Варна — на морски климатъ ; наскоро, обаче, заминалъ да се лѣкува въ Букурещъ, но и тамъ не получилъ никаква помощъ ; на 10 ноемврий 1881 год. ималъ паралитиченъ ударъ и починалъ.

Прѣзъ живота си Кермекчиевъ не останалъ чуждъ за нашитѣ обществени работи. Когато прѣзъ 1869 г. дошелъ въ Букурещъ принцъ Наполеонъ, Кермекчиевъ заедно съ по-виднитѣ българи отъ букурещката колония, съставилъ на френски езикъ една рѣчь, която била поднесена на принца съ цѣль да се моли френското правителство да се застъпи за подобрене положението на българитѣ. По онова врѣме Кермекчиевъ прѣдприелъ едно пътуване до Парижъ и Лондонъ, обаче не се знае дали съ търговски или съ обществени цѣли е пътувалъ. При тоя случай Кермекчиевъ се е запозналъ отблизко съ западната кул-